

שנאת עכו"ם לישראל [ה]

בקובץ אגרות, ח"ב, איגרת קע"ג - להסביר ולהוכיח שאין ממש בכל העלילה הלוז.

בדורות עברו היו הגויים נבערים וטיפשים

אך כדי להבין כיצד השתכנעו הגויים לעלילה שפלה כזו, יש לזכור שבשנים ההם היו רוב העולם נבער וריק מחכמה, ורק היהודים ידעו לקרוא ולכתוב רובם ככולם, ולכן היה קל מאוד לגלחים שונאי ישראל לתעתע ולהשפיע על ההמון הנבער בעלילות אלו, ובמיוחד שמי שסייע להרוג גוי לשם הבלבול, הרוויח הבטחות לשכר נצחי עפ"ל מכל הגלחים ואנשי הכמורה למיניהם, (ולסבר את האוזן בעניין ההבטחות לשכר עצום, ניתן לראות עדיין בימינו אנו, בערביים שבארץ ישראל שהורגים ושוחטים ביהודים רח"ל, בעבור ההבטחות לשכר המרובה שמבטיחים להם אנשי דתם).

ואכן בזמנינו אין שומעים שהגויים מעלילים עלילת דם, **על אף שהשנאה לישראל לא השתנתה** כמו שהארכנו בשיעור הקודם, וזאת מפני שהם משכילים יותר ואינם בגדר פתי יאמין לכל דבר, ובדואי שלא לעלילה כזו שאין לה שחר.

בחג הפסח דייקא

אמנם עדיין יש להעמיק ולבאר, מדוע דוקא בחג הפסח קפץ רוגזם להפריע לישראל בקיום מצות החג, ומה זה שנתפסו דוקא לאפיית המצות.

והטעם לזה אפשר לומר ע"ד שביארנו בכמה הזדמנויות, **שהנקודה של פסח הוא בחירת עם ישראל מבין האומות**, ושאלו שונים מכל העמים. ודבר זה הפריע לגויים בפנימיות, (וכמו שזהו שורש עניין שנאת עכו"ם לישראל בכללות, וכמו שנתבאר בשיעורים הקודמים). ולכן בערה השנאה בלבם ביתר שאת כשראו את ההכנות ליו"ט פסח, ועשו כל טצדקי להרע ליהודים ולהשבית את שמחתם במצוות.

ובפרי מגדים מביא הטעם לזה, שכבר היה לעולמים ודבר זה הציל אחד מישראל, שפעם אחת נמצא גוי הרוג בחצר של יהודי וסכין עם רישום לידו, וטענו הגויים שזה הדבר שיש סימן על הסכין, הרי זה סימן מובהק שזה מגיע מיהודי, ונמצא שיהודי הרג את הגוי. אמנם בבית המשפט טען רב העיר טענה ניצחת, דמכיון שיש מנהג בישראל שעושים רישומא דווקא על הסכין החלבי דייקא, והא סכין חלבי בתוך בשר של אדם הרי זה בשר בחלב, והרי לא יעשה שום איש ישראלי כזאת להטריף את הדבר, וזהו ראייה שלא היה יהודי שעשה את המעשה, ובעבור כך הצילום השופטים ממתה.

והנה אי לא היה קפידיא היכן לעשות הרישומא, היו יכולים השפטים לטעון שזה הרישומא יכול להיות לסימן שזה סכין בשרי, אלא שהמה ביררו הדבר היטב שהיהודים נוהגים לעשות הרישומא דווקא על הסכין החלבי, ובעבור כך הצילו את היהודי. הרי לך - מסיים הפמ"ג, שהקפידיא בשמירת מנהג ישראל כתיקונה, הציל היהודי ממתה.

וכן **בטעמי המנהגים** (ליקוטים פסח, קו"א) מביא שפעם העלילו עלילת דם, והגוי הרוצח עשה חריצים בסכין בשביל להעליל שיהודי הרג את הילד כדי להשתמש בדמו למצות, כי ידע שכן הוא מנהג בני ישראל לחרוץ את הסכינים. אך היות שעשה יותר מג' חריצים, נודע והוברר שאין הסכין משל ישראל כי בכל תפוצות ישראל עושים רק ג' חריצים. עכ"פ חזינו בהדיא בדברי הפוסקים מעלילות שפילות אלו שהעלילו הגויים ברוב רשעותם על כלל ישראל.

סיפור העלילה על מענדל בייליס

וגם בדור האחרון ידוע ומפורסם סיפור העלילה על **מענדל בייליס**, שגדולי הדור התאמצו להוכיח לשופטים ולרוזנים שאין ממש בכל העלילות והבלבולים. (וכן יש בנמצא מכתב ארוך שכתב בעת ההיא מרן החזון איש ז"ע - הנדפס בחלקו

תשובה - חלק ה'

האם היו עלילות דם בפסח או שסיפורי בדותות המה

אחד מהשומעים החשובים הי"ו שאל בעניין שנאת עכו"ם לישראל שאנו עוסקים בו, דאכן בוודאי שאנו מאמינים באמת ובתמים בדברי חז"ל הקדושים שהגויים שונאים אותנו עד כדי חשש רציחה, וכמו שנתבאר בשיעורים הקודמים. **מכל מקום יקשה, האין העלו הגויים על דעתם בשנאה עיוורת ששייך להעליל על היהודים עלילות הדם** - שחוטפים היהודים נערים נוכרים קודם הפסח ושוחטים אותם, ומערבבים את דמם במצות.

ראשית כל הרי אסור עלינו לאכול דם, וביותר, שהיום שמכירים את הגויים לעם נאור ומשכיל, **האין שייך לומר שיאמינו לדברי טוהט והבל אלו**, ומנקר הספק שאולי כל העובדות על רדיפות ובלבול חטיפת הילדים הגויים כלל לא התרחשו.

המה אמת לאמיתה

אכן באמת צריך לדעת, שהמעשיות על עלילת דם התקיימו ממש כמסופר מדור לדור, וזה דבר שידוע לנו לאו דווקא מספרי היסטוריה וכדו', אלא שיש בנמצא בספרי ההלכה והפוסקים כמה וכמה הלכות פסוקות מחמת מעשיות ומקרים שונים של עלילות דם שאירעו לאבותינו במשך הדורות.

הלכות פסוקות בספרי ההלכה והפסח מחמת עלילות שפילות אלו

וכמובא בכמה מקומות, וכגון **בירה דעה** (סימן פ"ט סעיף ד') **כתב הרמ"א** "אבל כבר נהגו כל ישראל להיות להם שני סכינים, ולרשום אחד מהם שיהא לו היכר. ונהגו לרשום של חלב, ואין לשנות מנהג של ישראל". שיעשה הסימן על החלבי דווקא.

נתנדב ע"י הרוצה בעילום שמו לזיכוי הרבים

לרפואת מו"ה אברהם ניסן בן רבקה בתושח"י